

Kláro, na start!

Pia Hagmarová

Albatros

Pia Hagmarová

Kláró, na start!

Pia Hagmarová

Klára, na start!

Albatros

Přeložila Helena Stießová

Klara, färdiga, gå

© 1999, Pia Hagmar

Published by agreement with B Wahlströms Bokförlag,

Forma Books AB, Sweden

Translation © Helena Stießová, 2013

Illustrations © Barbora Kyšková, 2013

ISBN 978-80-00-03073-9

*Mému váženému otci,
bez jehož chyb bych se nikdy nepoučila.*

1

Za oknem panuje černá noc. Nevím, proč jsem se vzbudila. Najednou jsem prostě vzhůru. Doširoka otevřenýma očima pátrám ve tmě. Pomalu přivýkám a vytuším obrysy psacího stolu a komody u dveří. Když jsem byla menší, občas jsem se těchhle stínů lekala, připadaly mi jako obludy nebo lupiči. Ale teď je mi dvanáct let a nechovám se už jako malé dítě.

Přesto se ale v posteli vrtím a převaluju, nějak se nemůžu uklidnit. Teď už zaboha neusnu. A taky mám žízeň. Hroznou žízeň. Bosky našlapuju po podlaze a proplížím se po schodech dolů do kuchyně. Zpod dveří mamčiny pracovny proniká proužek světla. Mrknu na hodiny, je půl třetí ráno. Že by takhle pozdě pracovala? Neslyším klapání jako jindy, když píše na klávesnici. Možná u počítače usnula. To už se párkrát stalo.

Opatrně dveře pootevřu a nakouknu dovnitř. Počítač je zapnutý a lampička svítí, jenže mamka tam není. Divné. Než jde spát, vždycky počítač vypíná. Kradu se po schodech zpátky nahoru a jdu se podívat k ní do ložnice. Tam taky není.

„Mamííí!“ zavolám tenkým hláskem.

Nikdo se neozve. Všechny pokoje jsou tiché a prázdné. Ještě před několika minutami jsem byla klidná, a teď mi i vzduch kolem připadá naplněný skrytou hrozbou. Obvykle nemám strach ze tmy, ale máma mě taky nikdy nenechala v noci samotnou. Kde může být? Tady není kam jít. Bydlíme na venkově ve velkém červeném domě. Je rozdělený na dva byty. V jednom bydlí Lasse, to je náš nájemce, a ve druhém bytě bydlíme my dvě s mamkou. K těm několika sousedům je to docela daleko a nedovedu si představit, že by k některému z nich chtěla mamka uprostřed noci zaskočit na návštěvu.

Je to záhada a děsí mě to. Hlavou se mi honí úvahy, jak to zmizení vysvětlit. Jedna děsivá představa střídá druhou. Možná že mamku zmlátili krutí lupiči a teď sedí svázaná v šatníku? Nebo ji někdo unesl? Snažím se ty představy odehnat. Mamka pořád říká, že mám až moc bujnou fantazii. Donutím se dýchat zhluboka, abych si vyčistila hlavu.

Najednou mi to dojde. Že mě to nenapadlo hned! Určitě je dole ve stáji. Seběhnu kvapně po schodech, natáhnu si džíny, holinky a tlustý svetr. S baterkou v ruce otevřu vchodové dveře a vyjdu před dům. Temné větve stromů se rýsují v mlhavém

šeru jarní noci. Tráva je mokrá a mlaská mi pod nohama, jak se v gumákách ženu po známé cestičce kolem domu a dolů ke stáji v rohu zahrady.

Jsem si naprosto jistá, že tam mamka bude. Teprve když otevřu dveře, zaváhám. Ve stáji je tma jako v ranci a ozývá se tam jen slabé šustění slámy. Zašmátrám po vypínači na zdi. Když tmu prořízne světlo z dvou holých žárovek na stropě, oba naši koně se kvapně vyhrabou na nohy. Rozespale pomrkávají a otřepávají se.

Olle ze sebe vyloudí ochraptělé zaržání a zaškrábe předním kopytem o zem, jako by chtěl naznačit, že by si docela dal trochu ovsu, přestože je tolik hodin. Olle je velký a mohutný pony plemene new forest, má tmavě hnědou srst, širokou bílou lysinu a vlídné oči. Patří Lise a Lisa je Lasseho dcera. Ve všední dny je u své maminky a o víkendech tady. Ale až začnou letní prázdniny, nastěhuje se sem natrvalo.

Právě před dvěma lety, když se odtud Lasseho manželka odstěhovala a vzala s sebou dceru Lisu a mladšího bratra Torbjörna, rozdělil Lasse dům na dva samostatné byty. Přestavba trvala rok, a když bylo hotovo, pronajal jeden byt nám s mamkou.

Ve vedlejší boxu stojí Star. Je to tmavě šedý poník s dlouhýma, celkem kostnatýma nohama a malou hlavou. Má střapatou hřívu, řídký ohon a rozježenou srst. Taky je pořád hrozně vyhublý, i když už mu žebra pod kůží netrčí tolik jako dřív. Většina lidí si myslí, že je ošklivý, ale pro mě je to nejkrásnější pony na

světě. Už celý měsíc je jen a jen můj. Pořád tomu nemůžu tak úplně uvěřit. Já, Klára Anderssonová, mám vlastního koně.

Nezdá se, že by Stara moje noční návštěva potěšila. Nevrole mžourá zpod dlouhé kštiny, akdyž se ho pokusím poplácat, vztekle sklopí uši dozadu. Když jsem ho dostala, byl takhle protivný pořád, ale od té doby se z nás stali docela dobří přátelé. Už se mě tak často nesnaží kousnout a za to jsem vážně vděčná. Zrovna v den, kdy ho k nám přivezli, mě hryzl do ramene tak tvrdě, že jsem z toho měla modřinu ještě několik týdnů.

„Pojď ke mně, hošíku, dostaneš dobrůtku,“ lákám ho a podávám mu půlku jablka.

Star pátrá malou šedou hubou v mé dlani, a když začne chroupat jablko, využiju příležitosti a podrbu ho na čele. Ale pak si vzpomenu, proč ve stáji jsem. Nemám se mazlit se Starem, hledám přece mamku, a ta tu není. Kde potom ale je? Už není kde jinde hledat. Zase mě popadne strach. Máma zmizela, musím běžet zpátky domů a zavolat policii.

Naposledy Stara poplácám, zhasnu a zavřu za sebou dveře do stáje. Když teď tuším, že mamku asi nenajdu, noc mi připadá mnohem hrozivější. Kužel světla z baterky se komíhá do taktu s mými kroky. Najednou se ve tmě něco zableskne a já se zarazím v půli kroku. Jsem si jistá. Ten záblesk, to byl pár očí. Ve tmě se někdo ukrývá.

Zatajím dech a neodvážím se ani hnout. Srdce se mi třepotá jako křídla vyplašeného ptáka. Jsem ve střehu a uši mám

nastražené. V korunách stromů nade mnou to šustí a praská, ale přesto mám dojem, že slyším, jak někdo oddechuje. Možná že ti únosci teď jdou po mně? Každou chvíli mi přehodí pytel přes hlavu a odnesou mě pryč. Budu sebou škubat a snažit se křičet o pomoc, ale jim to bude určitě úplně jedno.

V tu chvíli se ozve žuchnutí a čvachtavý zvuk, který se postupně vzdaluje. Aniž pomyslím na to, že to může být nebezpečné, rozsvítím baterku a namírím kužel světla směrem, odkud slyším slábnoucí dupot. Na zlomek vteřiny spatřím poskakující, rozmazaný bílý flek, než ho pohltí tma. Ale stačí to. Ve tmě nečíhal ani bezohledný únosce, ani ukrutný vrah dětí, byla to srnka! Zaplaví mě taková úleva, až se málem svalím do trávy.

Na roztřesených nohou doklopýtám k domu. Tohle už sama nezvládnou. Musím říct o pomoc Lassemu. Opatrně zaklepu na jeho dveře, ale nikdo neotevívá. Když zašilhám nahoru, vidím, že v jednom okně v patře se slabě svítí. Nemusí to nutně znamenat, že je Lasse vzhůru. Třeba má jen strach ze tmy a spí s rozsvícenou lampičkou. Ale já ho teď potřebuju vzbudit. Nesmíme už dál ztrácet čas. Buším pěstmi do dveří, seč mi síly stačí. Zní to jako hřmění a dunění za příšerné bouře. Zakrátko se v předsíni rozsvítí a zevnitř zaslechnu kroky. V zámku se otočí klíč a přede mnou stojí Lasse. S dlouhým strništěm na tváři a vlasy trčícími do všech světových stran trochu připomíná chundelatého psa. Ale je velký, dospělý a sálá z něj bezpečí. Jen ho vidím a hned se mi trochu líp dýchá.

„Copak tu děláš uprostřed noci?“ podívá se.

Slova se ze mě jen hrnou, jedno přes druhé.

„Honem, Lasse. Zavolej policii. Stalo se něco strašného. Mamka zmizela. Hledala jsem ji všude a nikde není. Musíš mi pomoci,“ chrlím ze sebe a poskakuju nedočkavostí.

Jenže Lasse kouká jako tele a vypadá, že nerozuměl ani slovu.

„Zavolej policii. Rychle! Unesli ji, copak to nechápeš?“ zvýším hlas a tahám ho za rukáv plandavého pyžama s modrými proužky.

Ale místo toho, aby se vrhl k telefonu, se Lasse jenom usměje. Myslí mu to zřejmě tak pomalu, že by pokořil světový rekord.

„Jsi nahluchlý? Máma je pryč, zmizela!“ zakřičím.

Vtom mi chlácholivě položí ruku kolem ramen.

„Milá Klárko, zaručuju ti, že tvoji maminku nikdo neunesl. Rozhodně nebyla unesená ještě před pěti minutami, kdy odtud odcházela.“

Teď je zase řada na mně, abych tupě zírala.

„Co tím myslíš? To byla celou dobu tady, zatímco jsem lítala jako splašená a všude ji hledala?“ zeptám se mdle.

Lasse přikývne a já mám dojem, že trochu uhýbá pohledem. V hlavě mi klíčí hrozné podezření.

„Co tady dělala?“ zeptám se vysokým, mečivým hlasem.

„Mno, říkala, že je moc unavená, než aby psala, a moc čilá, než aby šla spát. A tak zašla ke mně a chvilku jsme si povídali,“ odpoví Lasse a trochu se ošívá.

Podívám se na něj a je mi jasné, že lže. Mlčky vycouvám ze dveří a pěkně s nimi prásknu. Pak otevřu dveře do našeho bytu. V předsíni stojí máma. Dlouho a beze slova se na sebe díváme. Když konečně otevře pusku a chce něco říct, seberu se a uteču. Běžím celou cestu od domu až ke stáji. Uvnitř pečlivě otočím velkým klíčem v zámku, aby za mnou máma nemohla. Je ten poslední člověk na světě, se kterým bych teď chtěla mluvit.

Nevěnuju pozornost Starovu kyselému výrazu, vejdu k němu do boxu a obejmu ho kolem krku. Zabořím obličej do hebké srsti a vdechnu uklidňující vůni teplého koňského těla. V hlavě mi víří mračno myšlenek a pocitů a nevím, co si počít.

Myslela jsem si, že se můžu na mamku spolehnout, ale zjevně to není pravda. Jasně že se s Lassem mají rádi, to už vím dávno. Několikrát jsem je dokonce načapala, jak se pusinkují, a vážně mě to trápilo. Ne že by byl Lasse nějak špatný, to ne. Aspoň ve srovnání s těmi cvoky, se kterými se mamka vídala, když nás táta opustil a odstěhoval se k Elisabeth.

Lasse má spoustu dobrých vlastností. Je hodný a veselý a taky dobře vaří. To vaření se dost hodí, protože mamka obyčejně všechno jídlo spálí na škvarek. Další plus je, že už s Lassem bydlíme v jednom domě. Mám plné zuby stěhování. Nejdřív z řadového domku do bytu, když se máma s tátou rozvedli. A pak z bytu sem na Malinovou stráň, když mamka přišla o práci a novou si našla právě tady, o sto kilometrů dál na sever. Chci tu už zůstat. Takže jestli se máma nutně musí do někoho

zamilovat, Lasse je pravděpodobně nejlepší volba. Jenže podle mě je nám dobře takhle. Je zbytečné, aby se pořád líbali a nakonec snad i strhli zeď mezi našimi byty a sestěhovali se. Z toho koukají leda potíže.

Už jsem o tomhle s mámou mockrát mluvila a slíbila, že mi poví, kdyby to s Lassem začalo být vážné. A přesto se za ním v noci vyplíží a nechá mě doma úplně samotnou. Podvedla mě. Jak jsem mohla být tak hloupá a spoléhat na ni? Zapletu prsty do Starovy dlouhé, pocuchané hřívy a přitisknu se k němu co nejbliž. On je jediný, komu můžu věřit. Po tvářích se mi řinou slzy.

Tátovi záleží jen na Elisabeth a Nilsovi, to je můj malý nevlastní bráška, který se narodil před půl rokem. A máma se teď upne na Lasseho. Komu pak bude záležet na mně? Nikomu. Vůbec nikomu. Mám jenom Stara. Ta myšlenka mě tak rozesmutní, až mi slzy crčí proudem.

Najednou mě někdo štípne do zadku. Nebolí to, ale je to tak citelné, že vyjeknu. Bleskově se otočím a setkám se s prohnáním pohledem svého poníka. Nemůžu si pomoci a do toho pláče se zahihňám. Star už má zjevně dost mého ubrečeného vytí uprostřed noci a jeho krutá metoda, jak mě umlčet, zabrala. Už nepláču. Star má pravdu. Nemám důvod být tak smutná.

Zvolna se uklidním. Dech se mi zpomalí a začnu zase normálně uvažovat. Osuším si slzy rukávem svetru a uvelebím se ve slámě. Star mě ždíbe do ramene, a tak zapátrám v kapse po nějaké dobrotě.

Tátovi na mně určitě záleží. To je jasné. Musí to tak být. Jenom nemá čas, přesně jak vždycky říká. A mamka mě neopustí, i kdyby se s Lassem do sebe vážně zamilovali. To prostě nemůže. Není to od ní žádná zrada, že za ním na chvílku zašla. Je mi dvanáct a snad jsem schopná zůstat pár hodin doma sama, přestože je noc.

Vlastně bych měla mít radost. Nic se jí nestalo. Nikdo ji neunesl ani nezmlátil. Neleží zakrvácená někde v příkopě nebo svázaná v šatníku. Všechn můj strach a obavy byly úplně zbytečné.

Že bych se tak rozčílila právě proto? Když má mamka o mě strach, ze všeho nejdřív mi vynadá. Pak mi řekne, že se rozlobila jenom proto, že se o mě tak bála. Zřejmě to dělám taky. Mně přece nevadí, jestli mamka v noci chodí za Lassem. Na to nemusí být ani šíleně zamilovaná, ani připravená se k němu nastěhovat. Možná si jenom připadala osamělá a chtěla si s někým popovídat, jak to vysvětloval Lasse. Šlo jenom o to, jak jsem se vystrašila, když jsem se probudila a ona nikde. Ale mamka nemohla tušit, že se to stane. Najednou si připadám docela směšně, jak tak sedím v noci ve Starově boxu zarudlá od pláče.

Vtom se ozve nesmělé zaklepání na dveře stáje.

„Jsi tam, Kláro?“ volá mamka ustaraným maminkovským hlasem.

Hned vyskočím a jdu jí otevřít. Stojí tam a dívá se na mě lesklýma očima.

„Nechtěla jsem tě vystrašit, to přece chápeš, vid? Vždycky spíš celou noc. Nenapadlo by mě, že se vzbudíš a budeš mít strach. Slibuju, že už to nikdy neudělám. Prosím, Klárko,“ žadoní.

Venku už začíná svítat. Z trávy se zvedá mlha a polehoučku se vznáší vzhůru. Ti nejčilejší ptáčci už se dali do procvičování zpěvu.

„To je dobrý. Jdu spát,“ řeknu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.